

Destrukce Fort Hazardu - Díl poslední

Napsal uživatel Miki Ryvola
Pátek, 04 Srpen 2006 04:00

"Ale o tom snad až příště..."

Těmito slovy jsme se posledně rozloučili s Kidem, s poněkud tuhým úsměvem vítajícím oficiální delegaci Zlatého klíče na zápraží islandské sněmovny, vkusně ozdobené vysoko narovnanými zdmi balíků a rozličných krabic.

Abych byl upřímný - ani zdaleka jsem nepředpokládal, že nějaké příště bude. Ve chvíli, kdy geniální ptákovina vstupuje do třetího jednání, jsem jako roduvěrný zlatoklíčák měl původně v úmyslu několika neotřelými vtípkami zakončit celou legendu tak, aby P.T. zálesáci odložili toto dílko se zasněným úsměvem a s pocitem, že spravedlnost zvítězila, že tramské legendy si padly do náruče a za lahodného chóru mandolin a ukulelí se obraz zatmívá a na plátně běží závěrečné titulky...

Leč věk a zkušenost tramského lecha mě naučily, že je třeba ctít pravdu, byť hořkou, neboť v případě, kdy našinec lakuje a retušuje, onať pravda se dříve nebo později přirítí v podobě přinejmenším Kapitána Kida.

Slyšte tedy, ó trampové, třetí a poslední díl ságy, nazvané vtipně "Destrukce Fort Hazardu".

Dar od vděčných paďourů
k letošnímu 50 výročí Zlatého klíče

foto: Marek Kysilka - Fenik ©

Po uměření, byť poněkud křečovitém uvítání islandským vůdcem vstoupilo tedy poselstvo Zlatého klíče do zšeřelých síní géniova obydlí a s pečlivě skrývaným úžasem nad horami balíků, vroubícími chodby a schodiště, odebralo se důstojně do hodovní síně.

Ve dveřích stanuli jsme přimražení: bylo nám jasné, že význam naší oficiální návštěvy bude vzhledem k dramatickým událostem posledních týdnů osadou Island pojednán v duchu starých ság a tradiční islandské pohostinnosti. Leč obraz, který se nám zjevil, předčil i ty nejdivočejší představy.

Ve svitu voskovic, lemujících rozlehlý oválný stůl, strmělo podivné sochařské dílo, vzdáleně připomínající vojenský plastický stůl, na kterém se odehrávají štábní hry. Oslnění přistoupili jsme blíže a teprve pak jsme se mohli dosyta napást té nádherou. Na stříbrném podnose tyčil se zručnou rukou zhotovený rozsáhlý vrch z neidentifikovatelné, leč opojně vonící světlé masy. Jeho svahy byly porostlé chlupy a bory, vytvořenými z kadeřavé petrželky, úbočí bylo rozbrázděno roklemi a skalisky, vtipně simulovanými vonnou slaninou. Vrchol tohoto labužnického pahorku pak tvořilo miniaturní, do všech detailů vymodelované tábořiště s řadou stanů, totemy a táborovým ohništěm, vše pak korunováno dvojicí vlajkových stožárů, na kterých v bratrském objetí vlály osadní prapory Islandu a Zlatého klíče.

Dojetí nás zcela přemohlo...

I drsný vůdce island'ců, jak se zdálo, zhurta zamáčkl slzu v oku a hlas, kterým nás vybídl ke stolu, se chvěl. Neváhali jsme ani okamžik. Omamný odeur, linoucí se z pohádkového kopce, nám prozradil, že obřad smíru se má konat nad tradiční sýrovou směsí, kterou císařovna islandská Eufr I. vyráběla jen při zcela mimořádných příležitostech a jejíž recept na zteřelém svitku byl dle tradice uložen v ledové jeskyni na Olivetské hoře, poutním to místu osady Island.

Kapitán Kid a jeho choť Eufr nám laskavě popřáli dobré chutě, s úsměvem odmítli podílet se s námi na této božské krmi pro pokročilou hodinu a přísnou dietu, kterou oba z jakýchsi zřejmě rituálních důvodů dodržovali. Měli jsme hlad a sliny se nám sbíhaly. Neváhali jsme ani chvíli.

Čtveřice vyslanců se chopila stříbrných příborů, rázně rozdělila lahůdkový pahorek na čtyři díly - a nastala hostina bohů. Byla to vpravdě historická chvíle, hodná pera či štětce klasika: zástupci dřevních a do té chvíle na smrt zneprátelených osad sedí družně pospolu, svíce tiše

poprskávají, Kid doprovází naše vrzající čelisti a labužnické funění hrou na šalmaje a cithery, Eufr sonorním hlasem pěje staré islandské hymny... Zkrátka idyla.

Tu však náhle...

Kid hbitě vyskakuje, odhazuje nástroje, rozsvěcí nástropní světlo, my na něho nechápavě hledíme, tváře nadité chutnou sýrovou směsí.

"Můžete na okamžik přerušit hody, sloupové českého trampingu?", dí ten záhadný kmet a nám prvně přejela přes tvář pila temného podezření. Znepokojeně vstáváme, otíráme ústa aksamitovými ubrousky a následujeme jej chodbou.

"Tak mě tak napadlo, že vás asi bude zajímat původ naší islandské rituální krmě", zlověstně mručí vikingský věrozvěst a my již poněkud těžce polykáme poslední sousto obřadní pochoutky. Kid s radostným chropotem rozráží dveře komory. Zažíná světlo.

Stojíme na prahu, bizarní sousoší, sestávající z cestovatele Holuba, secesního chauffaira, japonského kuliho a ofrakovaného majitele pohřebního ústavu. Ztuhlá plastika schizofrenního sochaře.

Na podlaze leží otevřená krabice, na které je dosud zřetelně vidět adresa odesilatele - kamaráda Fajfky, takto řidiče jihočeských mlékáren.

Omračuje nás strašná předtucha. Až příliš zřetelně se nám vybavuje nedávný báječný večer na Hazardu, kde Fajfka s požitkem a velice sugestivně líčil obsah svojí zásilky.

V mrtvolném tichu (a vůni) se nakláníme nad osudovou škatuli. Pak už je vše jasné - na dně poklidně a s nechutným apetitem dojírají zbytky povědomého sýrce červi, které vynikající pěstitel Fajfka skutečně dokázal vyšlechtit do rozměrů menších plazů.

Destrukce Fort Hazardu - Díl poslední

Napsal uživatel Miki Ryvola
Pátek, 04 Srpen 2006 04:00

Kid, d'ábelské islandské božstvo, stojí opodál a jeho rtové šepcou ponuré obřadní formule. Eufr naznačuje rukama funkci mlýnku na maso a zcela civilně se chechtá.

Odvracíme se od pomníku naší potupy a pak bez jediného slova, stále rychleji, odcházíme strojovým pochodem do zšeřelé zahrady...

Inu, pobýli jsme tam drahnou dobu. Jak jinak. Když jsme se poněkud pistáciově vybarveni vrátili do hodovní síně a nenuceně požádali o doušek vody, pohádkový pahorek již zmizel, Kid se usmíval, my se taky trochu usmívali, potom se uchechtnul jeden, pak druhý, potom jsme začali řvát smíchy, potom jsme už jenom hejkali, bučeli a brečeli... No a pak jsme nalili do rituálních číší omamné moky a za velkého hlomozu kytar a velebných islandsko-klíčáckých chorálů konstatovali, že gigantická a geniální ptákovina D.F.H. aneboli Destrukce Fort Hazardu et cetera jest nádherně a definitivně ukončena a odevzdána do říše bájí a legend.

Tak takhle to, milí kamarádi, opravdu bylo.

A jestli vám to někdy Kid bude vyprávět jinak, klidně mu věřte. Má taky pravdu...